

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	8012200628
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8012200628.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: M. G. Energy, s.r.o., so sídlom 082 03 Ličartovce č. 333, právne zastúpeného JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom so sídlom Werferova 1 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020505/1/1047949/2012 zo dňa 25. 06. 2012, a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. júla 2015, sp. zn. 3Sžf/16/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní z a s t a v u j e .
Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 1. júla 2015, sp. zn. 3Sžf/16/2014 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 8. novembra 2013, č. k. 3S/69/2012-43. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Krajský súd uvedeným rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1020505/1/1047949/2012 zo dňa 25.06.2012, ako i dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Prešov č. 9700303/1/278227/2012/Poll zo dňa 28.02.2012, ktorým tento podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“) nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 14 710,75 €; žalovaný v rámci odvolacieho konania uvedené prvostupňové rozhodnutie správcu dane podľa § 48 ods. 5 zákona o správe daní v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil.

Žalobca proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (1. júla 2015, sp. zn. 3Sžf/16/2014) podal dovolanie. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zmenil napadnutý rozsudok, žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania, resp.

zrušil dovolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania žalobca namietal, že konaním a rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím je daný dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. Žalobca mal za to, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku je svojvoľné, a preto nepreskúmateľné, nakoľko na jednej strane sa bezpochybné konštatuje procesné pochybenie správcu dane, avšak na strane druhej sa s týmto porušením nespája žiadna sankcia spojená s vadnosťou postupu správcu dane, týkajúcou sa včasnosti vykonania daňovej kontroly správcom dane. Žalobca zdôraznil, že v prípade, ak by správca dane dodržal zákonom stanovený postup, nemohol včas stihnúť prejednanie námietok a spracovať dodatok k protokolu o daňovej kontrole, a tieto pochybenia majú zásadný vplyv na výsledok daňovej kontroly, ktorá tým pádom nemohla byť skončená v zákonom stanovenej lehote. Dôvodil, že za daných okolností bola daňová kontrola ako celok nezákonná, a preto rozhodnutie o nepriznaní nadmerného odpočtu nemá oporu v zákone a musí byť nevyhnutne zrušené. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nedostatočne zaoberal argumentáciou žalobcu a doslova prevzal argumentáciu správnych orgánov, pričom vôbec neprihliadli na zásadné porušenie predpisov o daňovom konaní a na charakter lehoty danej daňovému subjektu na uplatnenie účastníckych práv žalobcu, a preto sú ich rozhodnutia prejavom svojvôle, ktorá je ústavne neakceptovateľná. Žalobca tiež zdôraznil, že rozhodujúcimi v danej veci sú zistenia samotných daňových orgánov o skutočnom vykonaní diela, ktoré bolo zistené na mieste samom a je zaznamenané priamo v správnych spisoch, preto je pre neho nepochopiteľné vydanie rozhodnutia o nepriznaní nadmerného odpočtu DPH, keďže pri fakturácii sa bezpochyby nejednalo o fiktívne úkony a dôkazy o existencii diela sú k dispozícii aj v súčasnosti priamo na mieste, kde bolo dielo vykonávané. Odôvodnenie napadnutého rozsudku žalobca považoval za nepreskúmateľné aj z hľadiska skutkového, keďže na jednej strane sa konštatuje dodanie diela a na strane druhej sa konštatuje bezvýznamnosť tejto skutočnosti, čo v spojení s nezákonným procesom odníma žalobcovi v celom rozsahu možnosť konať pred súdom.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. júla 2015, sp. zn. 3Sžf/16/2014 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - ustanovujúcej správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve.

Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarcu nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.